

PYRENEEËN

Voettocht door de bergen

Skiën

Sporen in de Franse
sneeuw trekken.

PS 8

Europalia

Brussel overspoeld
door Rusland.

PS 11

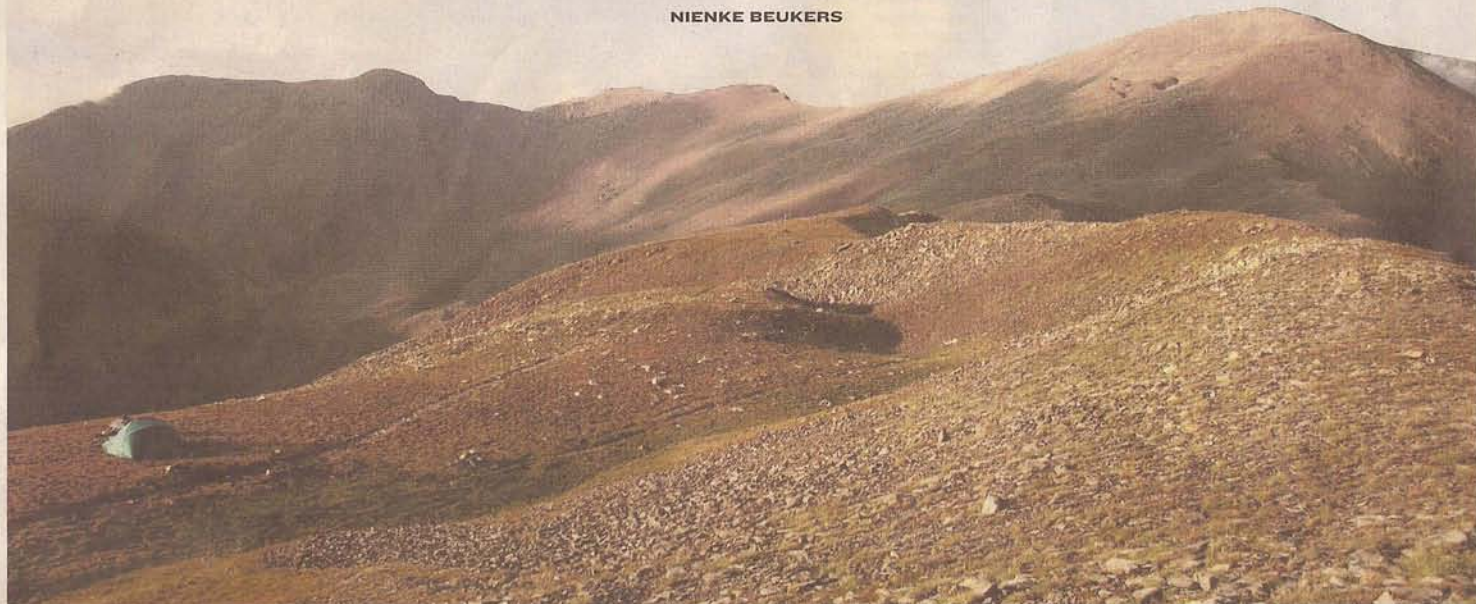
+media

en verder

Weer.service + colofon	15/17
Denksport	19/21
Films op tv	28
TV/Radio	24/25, 30/31

Het was heet in de Spaanse Pyreneeën, afgelopen zomer. En droog. Geen ideale omstandigheden voor een voettocht van tien dagen met de tent in de rugzak. De route moest zelfs worden aangepast om onderweg aan genoeg drinkwater te komen. Maar wat een landschap! Daar zit je dan in je tentje, hoog in de bergen, en het enige wat je hoort zijn een paar vogels en eventueel wat licht gedruis uit het dal.

NIENKE BEUKERS

Kamperen op de Puigmal.

FOTO NIENKE BEUKERS

BUITEN DE KOELE aankomsthal op het vliegveld van Barcelona valt de 32 graden als een warme, vochtige deken over ons heen. De vermoeidheid slaat meteen toe en het is pas tien uur in de ochtend. Niet vreemd na die laatste hectische weken waarin ik in een race tegen de klok een wandelpartner probeerde te vinden. Zowel voor de

gezelligheid als voor mijn veiligheid. Een internetoproep op diverse vakantiepartnersites leverde tot mijn blijde verrassing een flink aantal serieuze reacties op.

Na acht ontmoetingen vond ik die partner dan eindelijk, ruim anderhalve week voor vertrek. Het klikte meteen. Hij loopt ook al van kleins af aan met rugzak in de bergen – die passie delen we. Omdat we elkaar nog maar een paar keer hebben ontmoet, is het lopen in de

bergen niet het enige avontuurlijke element de komende dagen.

Tegen de avond liften we aan de voet van de Pyreneeën, een paar uur treinen van Barcelona, naar een benzinestation voor brandstof om op te koken; we tanken het liefst een hele liter loodvrije benzine. Na weer een kwartier, met duim omhoog, in onze meest charmante lift-pose te hebben gestaan, stopt een landrover. We gooien onze acht-

ten kilo zware rugzakken op de balen hooi in de open laadbak en zetten ons in de auto bij een wat ruige, non-nonsense redder-in-vervoersnood. Mijn wandelpartner weet voldoende Spaans op te rakelen van een recente reis naar Zuid-Amerika voor een praatje. De man vertelt dat het zelfs voor Spanjaarden een extreem hete zomer is zonder regen. Het gevolg is veel verdroogde oogsten, om nog maar te zwijgen van

de vele bosbranden elders in het land. Voor ons betekent dit dat de route van onze tocht voor een goed deel zal worden bepaald door de aanwezigheid van drinkwater, in de vorm van bergbeekjes.

We missen de laatste trein naar ons startpunt: skidorp Nuria, dat op tweeduizend meter hoogte ligt. De lift brengt ons naar een ander dorp: Planoles, op slechts duizend meter hoogte. Het plan is: een stukje Grande Randonnée (GR 11) volgen en daarna een pad nemen over een bergkam naar de Spaans-Franse grens. Daar klimmen we dan langs de kam naar de Puigmal (2909 m), de hoogste berg van het gebied.

Het is al acht uur 's avonds als we in Planoles beginnen met lopen, en nog steeds bloedheet. We moeten eerst een stuk stijgen over een onbeschut asfaltweggetje. Ondertussen speuren we de omgeving af naar mogelijke plekken om te kam-

TENT OPZETTEN, WATER HALEN EN ETEN KOKEN

peren. We komen wel langs een camping, maar hebben ons stellig voorgenoemen om zeker de eerste nacht in vrijheid te kamperen en versnellen de pas. Wat niet verhindert dat een hond ons de hele avond volgt, als hij uitgeblaft is.

Na anderhalf uur lopen en vierhonderd meter stijgen vinden we in een bocht een met brandnetels overwoekerd bospaadje. Het is een smal pad op een steile helling, maar volledig beschut, lekker koel en net breed genoeg voor de tent. Even verderop is een bosbeek waar we extra water kunnen tappen en ons kunnen wassen. Een ideaal plekje voor de eerste nacht.

Het wordt snel donker vanwege het dikke gebladerte en we verdelen de taken: tent opzetten, matjes opblazen, water halen en eten koken. De stilte valt en we horen alleen heel in de verte uit het dal het gedempte geluid van een enkele

Een flinke klim.

FOTO HASSAN VAN DER HOFF

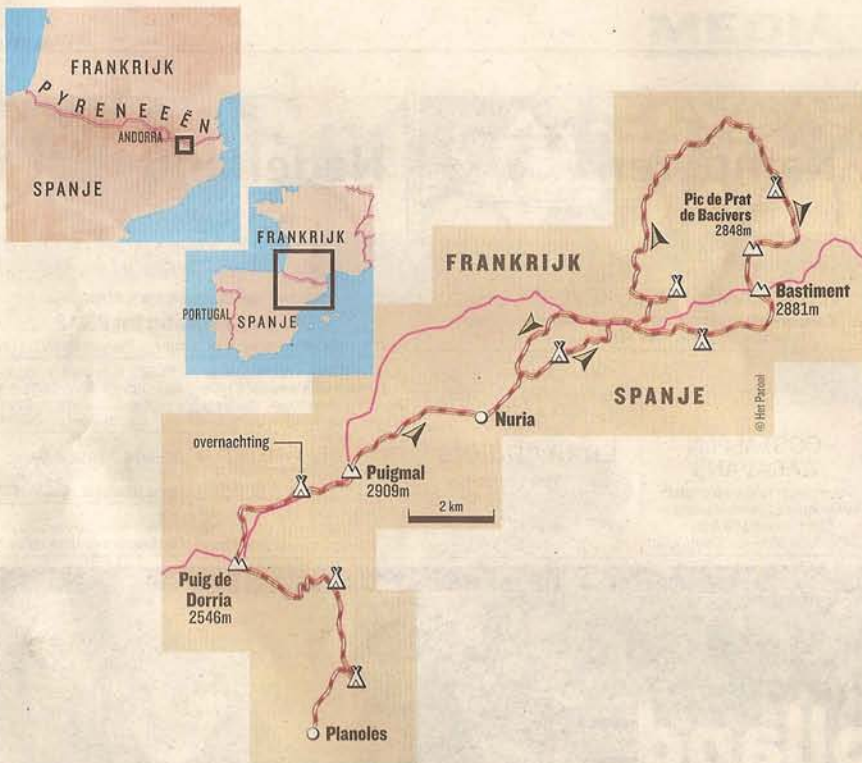
Dappere gems.

FOTO NIENKE BEUKERS

Baden in een ijzig meertje.

FOTO HASSAN VAN DER HOFF

VOETTOCHT DOOR DE PYRENEEËN

auto, een kerkklok en hondengeblaf. Dichterbij hoor je alleen een vogel en wat geritsel van takken.

De volgende dag rusten we uit in de koelte van het bos en vertrekken we pas aan het eind van de middag. We lopen deze dag maar drieëneenhalf uur en komen direct het droogteprobleem tegen als ons enige mogelijke watertankpunt, een *refuge* (berghut), gesloten blijkt te zijn en nergens een openbare kraan is, zelfs niet voor de koeien die er grazen – dat is in de Alpen beter geregeld. We knabbelen dorstig op een appeltje en buigen onze route om via de dichtstbijzijnde beek met een naam – dat vergroot de kans dat hij niet opgedroogd is.

WE KOMEN DE hele dag niemand tegen behalve een groepje dat een avondwandeling maakt en een ruiter te voet die zijn beladen reispaard langs het smalle bospad leidt.

Bij de beek verlaten we het pad en we zoeken stroomopwaarts naar een goede kampeerplek, terwijl het weer betreft en onweer in de verte rommelt. Met moeite vinden we een min of meer horizontale vierkante meter of twee tussen de koeienvlaaien. De tent staat nog niet of het gaat regenen en later volgt een hagelbui van knikkergrootte. Na een uur is het droog en klaar het weer een beetje op.

De pot schaft vandaag nasi met een flinke lepel pindakaas. We hebben voor vier dagen gedroogde maaltijden bij ons van pasta en rijst die we aanvullen met een verse wortel, tomaat of stuk komkommer. Het smaakt altijd goed na een dag lopen. We hebben voor drie dagen degelijk natuurbrood mee dat lang goed blijft. Daarna moeten we wat zien te kopen en anders gaan we over op een pannenkoekenontbijt en als lunch voedzame repen.

De volgende ochtend ontwaken we, na een hobbelige nacht, tussen grazende koeien. Ze blijven op afstand, maar vinden het blijkbaar wel gezellig, want één gaat rustig

naast de tent liggen herkauwen. Het is een idyllisch plekje met die beesten, de beek, staalblauwe hemel, grazige bloemenweide en behalve ons tweeën niemand.

Met viereneenhalve liter water in de rugzak beginnen we pas om half één aan de steile klim naar de kam. Deze komt uit bij de grens die over de berggraat loopt.

We zoeken onze weg over de koeienpaden en fotograferen onze eerste kudde gemzen, die naar de kam sprinten zodra ze ons ruiken. Het is moeilijk om zonder recht pad in je loopritme te komen. Maar na twee uur bereiken we dan het pad, bovenlangs de kam, slechts aangegeven door steenhoopjes.

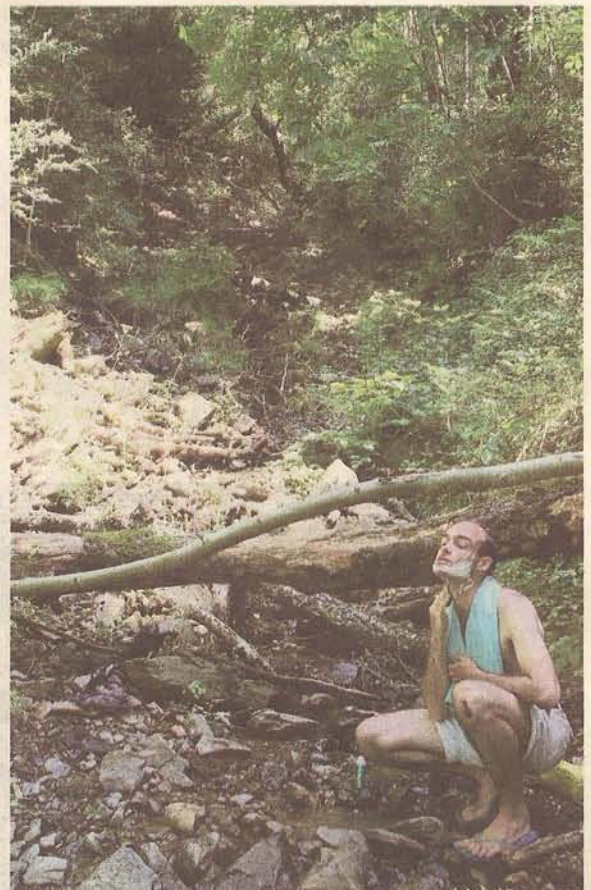
We rusten even uit en genieten van het prachtige uitzicht over het dal en verderop de Puigmal. Maar niet lang, want de wind steekt op en dan is het direct te koud om stil te zitten. Al na vijf minuten lopen we

uit de wind en gaan de jacks weer uit. We moeten duidelijk weer wennen aan de kou na die warme stad.

Om vijf uur staan we op onze eerste top: Puig de Dorria (2546 m). En na een uurtje vinden we een kampeerplek op de graat, de Spaans-Franse grens (2650 m), helaas zonder beek, dus we moeten op waterrantsoen.

Aan water uit de lucht geen gebrek: het onweert en bliksemt. Na zo'n hete dag stijgen de Franse en Spaanse wolken flink geladen op en ontmoeten elkaar bij de bergtoppen, dat geeft gedonder. En wij zitten er tussen in...

Maar gelukkig waait het snel over. Daarna klaart het geheel op – en even later trekt het weer dicht. Zo blijft het doorgaan totdat er eindelijk rust komt in een heldere, koude nacht, waarin de meest fantastische sterrenhemel te zien is. Door de hoogte hebben we een

Ochtendtoilet aan de beek.

FOTO NENKE BEUKERS

extra droge mond en er is nog maar één liter water voor ontbijt en de eerste helft van de volgende dag. We kunnen dus niet onze dorst lessen en slapen slecht.

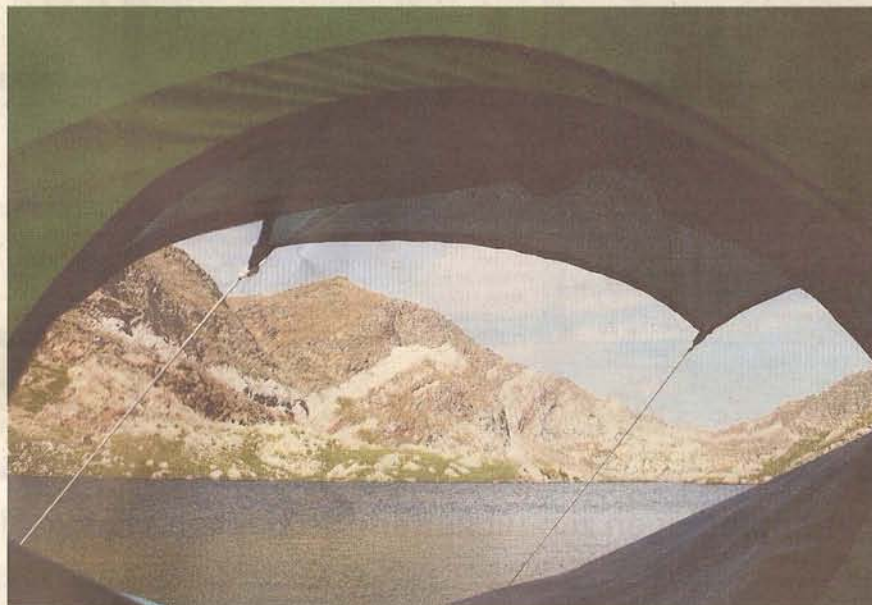
DE VOLGENDE ochtend hebben we alweer een prachtig uitzicht, over het Franse dal met heerlijk weer, en zien we alweer een kudde gemzen, vijftig meter onder ons. We vertrekken dit keer vroeg vanwege het watertekort. Op deze hoogte zijn de meeste sneeuwvelden gesmolten en de beekjes uitgedroogd. We moeten dus eerst de Puigmal op en dan een stuk afdalen voor water.

Na een stijging van driehonderd meter komen we op de Puigmal en daarna dalen we duizend meter af naar het dorp Nuria, waar we oorspronkelijk hadden willen beginnen met de tocht en waarvandaan

we over vijf dagen met de trein weer zullen vertrekken. We kunnen er wat brood, droogvoedsel, appels, tomaten, sardines en worst kopen in de souvenirshop, maar het is niet echt veel voor de komende dagen, dus we eten ons nog flink vol bij het selfservice-restaurant.

Om half negen in de avond planten we onze tent op een mooie plek, vijfhonderd meter boven het dorp. De volgende dag hebben we spierpijn in onze 'daalspijeren'. Als we, na eerst een flinke stijging, van de grenskam afdalen naar Frankrijk doet dat pijn in de bovenbenen.

We vinden de mooiste plek van deze tocht aan een bergmeertje, waar we een bad nemen in het ijskoude water. We zien nu meer kuddes gemzen en als ik zo'n beest fotografeer van tien meter afstand, blaast het als een kwade kat van zich af. We zien nu ook bergmarotten, na dagen alleen hun hoge

Uitzicht vanuit de tent.

FOTO HASSAN VAN DER HOFF

DE GEMS DIE IK OP DE FOTO NEEM, BLAAST ALS EEN KWADE KAT

gefluit te hebben gehoord. Een kikker duikt in het meer, terwijl roofvogels hoog in de lucht zweven.

De komende twee dagen maken we een rondje, om daarna weer bij de grenskam uit te komen. Het pad is nauwelijks aangegeven en we lopen dan ook een paar keer verkeerd, met als gevolg een steile en gevaarlijke klim recht omhoog naar de 2848 meter hoge Pic de Prat de Bacivers. We passeren daarbij een wrak van een sportvliegtuigje. Ook de één na hoogste berg in dit gebied, de Bastiment (2881m), beklimmen we, met onweer in de buurt, en we dalen snel af in de stijgende wolken.

In het tandradtreintje van Nuria naar Ribes, vanwaar we over zullen stappen op de trein naar Barcelona, kijken we terug op een perfecte vakantie. Het avontuur is erg geslaagd. Volgend jaar naar Tibet?